

Proč je tolik církví?

Smysl a poslání církve dnes

Radim Passer

23

23. Radim Passer

Proč je tolik církví? Smysl a poslání církve dnes

My jsme se v naší minulé přednášce zabývali tématem, jestli Pán Bůh i dnes k nám mluví skrze proroky. Mohli jsme v Bibli odhalit, že dary prorockví slouží k povzbuzení, k napomínání a také k vedení Božího lidu na cestě k věčnému životu. Z Bible jsme mohli odhalit pět charakteristik, jak můžeme rozpoznat pravého proroka od těch falešných, před kterými nás Pán Ježíš varuje. Mohli jsme pochopit, že pravý prorok bude vždy v naprostém souladu s Božím slovem. Jeho předpovědi, pokud nejsou podmíněné, protože známe v Bibli i podmíněná prorockví např. Jonáš a Ninive, kde mělo být zničeno město Ninive, pokud lidé nebudou činit pokání, ale z Bible víme, že lidé v Ninive tehdy pokání činili, a proto město zničeno nebylo. Druhá charakteristika je, že pokud je to Boží prorok, tak jeho předpovědi se vždy vyplní ze sta procent. A je to logické, protože Pán Bůh zná konec od počátku. Pravý prorok také vzdělává církve. Je Boží církvi k užitku. Pravý prorok vyvyšuje Ježíše Krista. Pravý prorok se také pozná podle toho, že jeho život bude svědectvím o tom, že ho Pán Bůh vede, protože Bible sama říká: „**Po jejich ovoci je poznáte.**“ **Mat. 7:16.** Takže ovoce jeho života bude svědectvím o tom, že je to Boží posel. Dnešní biblické téma navazuje na ty dvě minulé přednášky. Dnešní má název „Proč je tolik církví? Smysl a poslání církve dnes.“ I dnes chceme otevírat Boží slovo, a tak poprosím, abychom i dnes naše hlavy sklonili ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl s vděčností ve svém srdci a s velikou pokorou poděkovat za to, že i dnes jsme se mohli svobodně setkat, abychom studovali tvé Slovo. A chci tě prosit, aby skrze Ducha svatého jsi nám i dával moudrost k tomu, abychom dokázali správně porozumět, co nám ty chceš říci. A za to ti chci poděkovat ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Pravděpodobně asi každý z nás si už někdy říkal: „Proč je tolik církví?“ Normálně uvažujícího člověka ta současná situace musí poněkud mást. Většina církví učí, že ona má pravdu. A jistě každý přemýšlel o tom, která skutečně opravdu učí a věří pravdě o Bohu. Bible

nám na tuto otázku dává odpověď. I ve světě plném zmatku, lze vždy Božímu slovu důvěřovat, abychom uměli rozpoznat, co je pravda a co pravda není. Tentokrát budeme studovat téma: „Proč je tolik různých církví?“ Už jsme si několikrát připomínali tento krásný biblický text: „**Ovšem Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.**“ Ámos 3:7. Pojdme tedy studovat Bibli, která je Božím zjevením. Můžeme pamatovat na to, že nezáleží na tom, co si myslíme my, nebo co jsme si doposud mysleli, záleží na tom, co je napsáno v Bibli. Protože jestli to učí Bible, pak nás náš Spasitel vede k tomu, abychom tomu také my věřili. A pokud je to v rozporu s Bibli, tak po pravdě řečeno to není nic pro nás. Možná vás napadne: Proč? Důvod je jednoduchý, protože se jedná o věčný život a tím pádem se jedná do slova a do písmene o všechno.

Začneme naše studium dnes poslední knihou Bible Zjevením. Zjevení, jak jsme si už dříve řekli znamená odhalení. Šestá kapitola mluví o jezdcích na koních. Tito čtyři jezdci představují různé období historie křesťanské církve. A z těchto období lze vidět různý rozvoj církví, které máme dnes. „**Tu jsem viděl, jak Beránek rozlomil první ze sedmi pečeti a slyšel jsem, jak jedna z těch čtyř bytostí řekla hromovým hlasem: „Pojd!“** Zj. 6:1. Víme, že Beránek je Ježíš. Křesťanská historie je z určitého pohledu odhalena právě v té šesté kapitole knihy Zjevení. „**A hle, bílý kůň a na něm jezdec s lukem, byl mu dán věnec dobyvatele, aby vyjel a dobýval.**“ Zj. 6:2. Takže první církev je církví zápasící o čistotu své víry. Je znárodněna bílým koněm. A bílá barva představuje čistou, ryzí víru. Žít v 1. století hned po nanebevstoupení Ježíše, muselo být svým způsobem krásné a jasné. Učedníci byli naplněni odvahou a vírou, protože sami chodili a hovořili s Ježíšem. Viděli ho, když vstal z mrtvých. Viděli ho, když byl od nich vzat na nebe. Věděli, že se opět vrátí a věřili jeho slibům celým srdcem. Šířili evangelium, tu dobrou zprávu s velkým nadšením do celého světa. Dobrá zpráva o spasení byla kázána ve všech částech tehdejšího známého světa. Apoštol Pavel říká: „**I vás, kteří jste dříve byli odcizeni a nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky, nyní s ním smířil, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony, pokud ovšem pevně zakotveni setrváte ve víře a nedáte se odtrhnout od naděje evangelia, jež jste slyšeli, jež bylo kázáno všemu stvoření pod nebem a jehož jsem se já, Pavel, stal služebníkem.**“ Kol. 1:21-23. V knize Skutků můžeme o této rané církvi číst: „**A stále přibývalo mnoho mužů i žen, kteří uvěřili Pánu.**“ Sk. 5:14. Kniha Skutků říká, že denně byli mnozí lidé, kteří uvěřili v Ježíše Krista. „**A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.**“ Sk. 2:47. Církev, jako Kristovo tělo rostla. Lidé byli křtěni ve jméno Ježíše a do jeho těla, tedy církve. Původní učedníci zachovávali Ježíši věrnost. A

když je varovali, aby neučili v Ježíšově jménu, víte, co jim odpověděli? „**Petr a apoštolové odpověděli: „Boha je třeba poslouchat ne lidi.“ Sk. 5:29.** Bylo důležitější dělat to, co řekl Bůh, než následovat lidské tradice. První učedníci měli čistou víru, protože byli s Ježíšem. Věřili tomu, v co věřil Ježíš a učili to, co učil Ježíš. A to je ten stejný druh víry, který potřebujeme mít i my dnes. Jednoduchou čistou víru, která se těší na druhý příchod Pána Ježíše Krista. Potřebujeme víru, která se těší na to, aby mohla hlásat tuto dobrou zprávu o spasení – všem našim přátelům, všem našim sousedům a vlastně celému světu – a tak naplnit pověření, které nám dal Kristus. To je ta čistá víra. To je víra věřících lidí v církvi 1. století. První církev usilující o pravou víru byla představena v tomto příběhu bílým koněm. A toto období skončilo přibližně v r. 100 po Kr.

Co viděl Jan, když Ježíš otevřel druhou pečeť? „**A vyjel druhý kůň, ohnivý, a jeho jezdec obdržel moc odejmout zemi mír, aby se všichni navzájem vraždili. Byl mu dán veliký meč.“ Zj. 6:4.** Tak byla představena víra namočená v krvi. Víme, že po r. 100 po Kr. začali být křesťané zatýkáni a převáženi do Říma, kde byli odsuzováni k smrti. Mnohé křesťany dávali jako potravu lvům ve velkých divadlech po římské říši. Byly to skutečně zlé časy pro křesťanskou církev. Ale církev přesto rostla. Podle jednoho církevního historika se zdálo, že krev křesťanů působila jako seménka. Když lidé umírali a dali své životy pro Krista, bylo to, jako zasetá semena, z nichž vyrostlo ještě více křesťanů. Dobrá zpráva o spasení se šířila po celé Římské říši a po celém tehdy známém světě. Červený kůň tedy znázorňuje víru stvrzenou krví. A druhá pečeť představuje křesťanskou církev v letech 100-323 po Kr.

Nyní Ježíš otevřel třetí pečeť, třetí období křesťanské církve. „**Když Beránek rozlomil třetí pečeť, slyšel jsem, jak třetí z těch bytostí řekla: „Pojď!“ A hle, kůň černý a jezdec měl v ruce váhy.“ Zj. 6:5.** Černý kůň představuje zkompromitovanou víru. Ve Skutcích můžeme číst, když apoštol Pavel se loučil naposledy s Efezskými, tak řekl: „**Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu.“ Sk. 20:29-30.** V tomto období nastal velmi smutný čas pro křesťanskou církev. Když se pohanství sjednotilo s křesťanstvím, tak přišli kompromisy ve víře. Předpověděl to prorok Daniel už v 6. stol. př. Kr. U tohoto proroka můžeme číst: „**Zástup byl sveden ke vzpouře proti každodenní oběti. Pravdu srazil na zem a dařilo se mu, co činil.“ Dan. 8:12.** Tolik svědectví o malém rohu z Daniele. Během tohoto období se vytratila první základní pravda. Už v tomto čtvrtém a pátém století se vytratila z křesťanství pravda, že spasení je darem Boží milosti. Jedině skrze víru ve Spasitele Ježíše Krista. A spasení skrze víru v Krista bylo nahrazeno lidskými skutky na základě požadavků Římské církve. Ale podle Bible je spasení bezplatným Božím

darem, a protože jsme zhřešili, tak je to dar, který si nemůžeme nijak zasloužit. Naopak, kvůli hříchu si zasloužíme zemřít. A Boží slovo jasně učí, že mzdou, tedy odplatou za hřích je smrt, ale naštěstí, tímto Boží slovo nekončí, text pokračuje dál a můžeme v Bibli číst, že věčný život zůstává darem Boží milosti. Když jsme byli hříšníci, Kristus za nás zemřel. To je podstata té dobré zprávy. Je to jádro evangelia. Když jsme byli hříšníci, Kristus za nás zemřel. Abychom mohli přijmout tento dar, tedy spasení, tak potřebujeme pozvat Ježíše do svých srdcí. Ježíš, jak už jsme si párkrát říkali, stojí u pomyslných dveří našeho srdce a klepe. Ale on je zdvořilý a nevstoupí dovnitř bez našeho pozvání. Takže ty dveře musí otevřít každý z nás. Když přijmeme Ježíše do svého srdce, on nám odpustí všechny naše hříchy. To je zaslíbení v Bibli. A pak nám také dá sílu, abychom dále nehřešili. Dá nám sílu kráčet našimi životy v jeho stopách. Tato jednoduchá pravda o spasení, toto jádro představené Ježíšem, bylo v tomto období nahrazeno požadavky církve a došlo ke kompromisům v otázkách víry. Místo, aby šli lidé směle k Božímu trůnu a přijali milost a odpuštění, místo, aby lidé vyznali své hříchy, jak to říká Bible, tak bylo křesťanům řečeno, aby za odpuštění svých hříchů platili. Ale Bible říká jasně: „**Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.**“ 1. Jan 1:9. To je zaslíbení, které máme v Bibli. A to platí pro každého bez výjimky. Křesťanům však bylo řečeno, že musí jít ke knězi. Museli tedy jít za hříšným člověkem. Bylo jim bráněno, aby mohli jít přímo k Božímu trůnu, jak nás vyzývá Boží slovo. Spasení se tedy stalo komplikovanou záležitostí. A lidé přijali tento kompromis, protože, po pravdě řečeno, na lidi se nemůžeme zlobit, protože oni tenkrát neměli možnost přístupu k Božímu slovu – k Bibli. Ve skutečnosti mít Boží slovo v té době, bylo protizákonné. Tisk ještě nebyl vynalezen a nalézt byť jen malé části Bible bylo velmi těžké. A tak mnoho lidí přijalo, co jim církev řekla a křesťanská víra se stala zkorumpovanou. Druhá biblická pravda, která byla tehdy pošlapána, měla co do činění s uctíváním předmětů ze dřeva nebo z kamene, místo uctívání Boha Stvořitele. Bůh říká jasně ve svém přikázání: „**Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí. Ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.**“ 2. Moj. 20:4-6. Byl to tedy čas, kdy se do církve vloudily obrazy. Z deseti Božích přikázání bylo jasné, že uctívat cokoli mimo Boha, je hřích. Třetí pošlapaná pravda z této doby souvisela se čtvrtým přikázáním. To znamená se dnem bohoslužby. Všimněme si, co říká Bible o proroku Danielovi, když on toto viděl století

dopředu. „Můj duch, můj, Danielův, byl uvnitř své schránky zmatený a vidění, která mi prošla hlavou, mě naplnila hrůzou.“ Dan. 7:15. Císař Konstantin ustanovil první nedělní zákon. Změnil sedmý den bohoslužby na první den týdne – neděli. To bylo v r. 321. Ale my si můžeme vzpomenout, jak jsme se už několikrát učili, že Ježíš Kristus řekl: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ Jan 14:15. Tedy láska k Bohu se projevuje naší poslušností jeho Zákona. Během této doby kompromisů láska k Ježíši ochladla a mnoho lidí následovalo tradici spíše než Boha. Církev přijala kompromisy ohledně soboty a pokusila se změnit den bohoslužby. Můžeme si ještě jednou připomenout jeden citát, který jsme si tu již v jedné přednášce citovali. Oběžník katolické církve svaté Kateřiny uvádí: „Možná nejodvážnější věc a nejrevolučnější změna, kterou církev kdy udělala, se stala v prvním století. Svatý den odpočinku byl změněn ze soboty na neděli, ne na základě směrnic Bible, ale na základě vlastní moci církve. Lidé, kteří si myslí, že Písmo je největší autoritou, by se měli logicky stát adventisty sedmého dne a zachovávat sobotu.“ Bohoslužba v neděli, tedy v první den týdne není samozřejmě v Bibli uvedena. A teologové na celém světě to potvrzují. Tato změna se však nestala přes noc. Rozhodující okamžik přišel s vládcem Římské říše Konstantinem. To bylo v onom r. 321 po Kr. A církev následně tuto změnu přijala. Laodicejský koncil r. 364 schválil oficiálně tuto změnu. V této době kompromisů byl biblický sobotní den nahrazen pohanským dnem Slunce. V knize Historie východní církve můžeme nalézt tento citát: „Mince Konstantina měly na jedné straně vyražena písmenka jména Krista a na druhé straně obrázek boha slunce, jako kdyby si nemohl dovolit vzdát se ochrany jasného světla.“ Bůh dal ve svých přikázáních jasně najevo. „V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich. A sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den sobotní a oddělil jej jako svatý.“ 2. Moj. 20:11. Jestliže tedy Bůh Stvořitel požehnal den, jestliže ho oddělil a jestliže posvětil jeden den od druhých, pak člověk nemá právo ani žádnou moc to změnit. Je to otázka bohoslužby a je to otázka poslušnosti, budeme-li následovat lidské tradice nebo dělat to, co řekl Bůh. A tak to bylo období kompromisů víry. V letech 323-538 po Kr.

Nyní se přesuneme do čtvrtého období křesťanské církve, což je sinavý kůň. „A když Beránek rozlomil čtvrtou pečeť, slyšel jsem hlas čtvrté bytosti: „Pojď!“ A hle, kůň sinavý, a jméno jeho jezdce Smrt, a svět mrtvých zůstal za ním. Těm jezcům byla dána moc, aby čtvrtinu země zhubili mečem, hladem, morem a dravými šelmami.“ Zj. 6:7-8. Čtvrtá pečeť představuje mrtvou víru. Bylo to údobí, kdy docházelo ke sjednocení církve a politické moci. Svatá říše římská byla plně rozvinuta a stala se nejen náboženskou, ale také politickou institucí. Církev se poté sjednotila s politikou, se světskými vládci. Všimněme si stručně

tohoto vyjádření z knihy **Církevní historie**. „**Křesťanství se stalo hlavním náboženstvím římské říše a vystřídalo pohanství. Křesťanství, jak existovalo v době temna, lze rovněž nazvat „křtěným pohanstvím.“** V tomto čase, jak už jsme si řekli, lidé neměli přístup k Božímu slovu. Vlastnit Bibli bylo protizákonné. A tisk ještě nebyl vynalezen. Lidé šli za tradicemi. Následovali pohanství a ceremonie, které se vloudili do církve. Tato skutečnost je dnes již historickým faktem. Znovu bych zde zdůraznil jednu věc. Nejedná se v žádném případě o kritiku jednotlivců, byť mnozí z nich projevili ďábelskou krutost v průběhu středověku. Ale jde především o kritiku odpadlého náboženského systému. Systému, který zdiskreditoval křesťanství jako takové. Jsem si však dobře vědom, že v každé denominaci a tak zcela logicky samozřejmě i v té katolické, jsou upřímní a laskaví Boží služebníci, kteří milují Ježíše a hledají pravdu. Chceme-li však poctivě studovat Boží slovo, nemůžeme se, přátelé, těmto otázkám vyhnout. Pro posílení naší víry je totiž důležité pochopit, jak došlo v historii církve k jednotlivým postojům. Řekli jsme si, že to byla hrozná doba kompromisů, čas pronásledování Božího lidu, a proto se tato doba také nazývá dobou temna. Podle odhadů až 50 miliónů lidí přišlo o život kvůli své víře, kvůli pronásledující středověké moci. Mnohé kompromisy převraceli čistou biblickou vírou, ke které Ježíš Kristus vedl své následovníky. Tradice stála nad Božím slovem. Za peníze bylo možné si koupit odpustky, aby se příbuzní mohli dostat z očistce nebo aby lidé mohli platit za sebe a za to, aby po smrti nemuseli jít do očistce. Zde se jedná o další příklad jakési pohanské věrouky v rádobu křesťanské praxi. V Božím slově totiž neexistuje nic takového, jako očistec. Do církve se dostaly obrazy, stejně jako praxe církevní hierarchie a podoba církevních dogmat. Měla být však pravda pošlapána navěky? Díky Bohu určitě ne. Protože světlo pravdy proniklo tmou. Bylo třeba, aby byly učiněny určité kroky, při kterých znovu měly být objeveny pravdy, ztracené v době temna. V době reformace začala být znovu objevována čistá víra v Ježíše Krista. První, kdo vystoupili z doby temna byli ještě před koncem 12. století valdenští. Objevili Boží slovo – Bibli. Kdybychom neměli Boží slovo, kdybychom neměli tyto dopisy Boží lásky, které právě v Bibli nalézáme, neměli bychom v životě žádné nasměrování k věčnosti. Historii valdenských, kteří důvěřovali Bibli nalézáme v severní Itálii. Valdenští opisovali Bibli ručně a dávali její části svým dospívajícím dětem a s těmito verši všitými do oblečení šli tito mladí misionáři do velkoměst Evropy. Biblické verše dávali přátelům, které získali na tržišti nebo univerzitách. Ale v případě, že byli chyceny, důsledky byly těžké. Byly upalovány na hranici. Ačkoli mnoho z nich ztratilo život, valdenští to považovali za přednost, aby Boží dílo mohlo pokračovat. Po valdenských přišel velký český reformátor Jan Hus, který zemřel 1415. Spolu se svým přítelem Jeronýmem při studiu Bible opět

potvrdil, že je důležité poslouchat Boha víc, než církev nebo člověka. Pro svůj postoj poslušnosti Bohu a pro svou pevnou víru byli oba upáleni. Věrný Boží svědek Jan Hus nadřadil věrnost Pánu Bohu před věrností lidským autoritám. Jejich popel byl rozprášen do nedaleké řeky Rýn, která vtéká do Severního moře. A podobným způsobem se reformace rozlévala od svého zdroje do celého světa. Po upálení Husa a Jeronýma se objevil Martin Luther, který žil v letech 1483-1546. On objevil biblickou pravdu o spasení pouhou milostí. Někteří lidé se zeptali: Proč Luther neobjevil všechny biblické pravdy, které byly pošlapány v době temna? Bible říká, a to platí i pro reformaci: „**Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli.**“ Jan 16:12. A tak znovuobjevení ztracené pravdy zabere dost času. Byl to dlouhý proces. Trvalo stovky let, než se pravá víra v Ježíše Krista ztratila v době temna. A trvalo to znovu stovky let, než byly tyto pravdy postupně znovu objeveny. Když Luther zemřel, věřící na základě jeho učení utvořili luteránskou církev, která má dnes ve světě přibližně 60 miliónů členů. Pro ně však reformace skončila Lutherovou smrtí. Z Německa putujeme do Ženevy ve Švýcarsku. A tam nalézáme biblického studenta Jana Kalvína, který žil v letech 1509-1564. Jan Kalvín na základě svých studií zjistil, že křesťané přijímají nejen milost a odpuštění a mohou směle přistupovat k trůnu milosti, ale že je také důležité, aby duchovně rostli v Kristu. Kalvín tedy zdůraznil učení o růstu. Někteří to nazývají posvěcení. Když přijmeme Ježíše, tak nám dává moc překonat hřích. Dává nám moc vítězit nad hříchem. A ze Ženevy tak ve své době vznikalo vzorové křesťanské město. Když Jan Kalvín zemřel, tak jeho následovníci na základě toho, co on učil, založili presbyteriánskou církev. Takže pravda byla od dob temna ve středověku, kdy byla úplně pošlapána, postupně obnovována. Po časech Kalvína se objevila v různých částech severní Evropy zase jiná skupina křesťanů, kteří studovali Bibli a došli k závěru, že místo toho, aby děti byly kropeny, měly by být pokřtěny po vzoru Ježíše. Odhalili pravdu, že křest má být výsledkem osobního rozhodnutí jednotlivce a má se uskutečnit ponořením. Tato skupina se jmenovala anabaptisté a vznikly v 16. století. Už jsme zde studovali text Římanům, kde je napsáno, co se týká křtu: „**Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.**“ Řím. 6:4. A být pokřtěn jako Ježíš, to znamená následující kroky.

1. Potřebujeme se o něm dozvědět, potřebujeme se seznámit s Bohem a s biblickým učením.
2. Vědomě vyznat naše hříchy, aby nám Bůh mohl odpustit.
3. Přijmout Ježíše jako svého Spasitele a Zachránce.

V době pronásledování mnoho z těchto anabaptistů přišlo o život, protože věřili, že mají následovat Ježíšův příklad a nechat se pokřtít tak, jak byl i on pokřtěn. Z těchto malých začátků byla zformována baptistická církev. První sbor byl založen v Londýně v r. 1611. V USA je to dnes druhá největší církev po církvi katolické. Baptistická církev má přibližně 110 miliónů členů po celém světě, z toho asi 47 miliónů v USA. V Bibli můžeme číst: „**Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ Mat. 28:18-19.** Ježíš tedy dal pověření své církvi, aby šli, získávali učedníky, křtili je a učili. A reformační baptisté následovali Ježíšovo pověření přesně tak, jak to děláme dnes. Každý z těchto reformátorů objevoval pravdy, které byly během doby temna ztraceny pod nánosem tradice. Když objevili tyto pravdy, jejich následovníci se spojili do skupin, z nichž se později stali protestantské denominace, jako např. luteráni, presbyteriáni, baptisté a další. Pak se v Anglii objevil člověk, který se jmenoval John Wesley. Žil v letech 1703-1791. John Wesley začal studovat svou Bibli. Jeho o čtyři roky mladší bratr Charles napsal krásné písně o Ježíši. Oba dva se domnívali, že tyto písně by se měly zpívat během bohoslužebných shromáždění. Také objevili, že bylo nejenom správné přijmout dar spasení, poslouchat Boha, být pokřtěn a růst v milosti, ale rovněž být posvěcen podle Božího slova. John Wesley byl velkým reformátorem, a když zemřel, tak jeho následovníci na základě toho, co on a jiní reformátoři učili, založili církev metodistů. A pak v různých částech světa, jako např. v Jižní Americe, v Evropě a Severní Americe začali lidé studovat pravdu o druhém příchodu Ježíše Krista. Muž, jménem William Miller, baptistický kazatel ze Severní Ameriky studoval Ježíšovy sliby z Janova evangelia 14. kapitoly. A také studoval proroctví z knih Daniel a Zjevení. William Miller pochopil, že Ježíš brzy přijde. Miller akceptoval znovu objevené pravdy na základě toho, co valdenští učili o Bibli, na základě toho, co Hus učil o poslušnosti, na základě toho, co Luther učil o milosti, také na základě toho, co Kalvín učil o posvěcení a duchovním růstu, a také na základě toho, co anabaptisté učili o křtu a co Wesley učil o svatosti, tedy o posvěcení. A Miller přidal ještě další důležitý bod – blízkost druhého příchodu Ježíše Krista. Po působení Williama Millera pokračovalo dál adventní hnutí. Tito křesťané znovu vyzdvihli biblické učení, že když lidé zemřou, tak usnou v Ježíši a čekají na vzkříšení. Podle jasného učení Bible spíme až do momentu vzkříšení, kdy budeme povoláni z hrobu a setkáme se se svými milými. První adventisté se vraceli k čisté biblické pravdě, navíc obohacené o biblické učení pro naši, tedy poslední dobu.

1. Smrt je spánek, jak učí Bible.
2. Ježíš přijde brzy.

3. Vzkřísí mrtvé. Jeden z krásných biblických textů máme v 1. listě Tesalonickým: „Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve.“ 1. Tes. 4:16. Byla znovu v plné kráse objevena slova Ježíše Krista: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ Jan 14:15. Protože ovocem našeho láskyplného vztahu s Ježíšem je v jeho síle a v jeho milosti zachovávat všechna jeho přikázání. Všech deset, nikoliv osm nebo devět. Všimněme si, co řekl Ježíš ohledně tradice a lidských příkazů: „Marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“ Mat. 15:9. A to je pravda i dnes. Lidé učí názorům a příkazům, jež jsou jen příkazy lidskými. Ale nezáleží na tom, co říkají lidé. Záleží na tom, co říká Bůh. Protože žádný člověk nemá moc nám dát věčný život. Tuto moc má jenom Pán Bůh. A jenom od Boha můžeme obdržet život věčný. Když se jedná o bohoslužbu, měli bychom uctívat Boha v sobotní den, který on pro tyto svaté účely oddělil. A když byly tyto pravdy v Bibli znovu objeveny, lidé, kteří je studovali, nakonec založili církev adventistů sedmého dne. Prorok Izajáš předpovídá, že přijdou hnutí, která napraví trhliny vzniklé v Božím zákoně. Tento text hovoří o tomto zvláštním dni. „Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným, budeš-li jej slavit tak, že se vzdáš svých cest, že přestaneš hovět svým zálibám a nepovedeš plané řeči, tu nalezneš rozkoš v Hospodinu a já ti dovolím jezdit po posvátných návrších země a z dědictví tvého otce Jáкова tě budu živit.“ Tak promluvila Hospodinova ústa.“ Iz. 58:13-14. Bůh nám říká zcela jasně, že bychom neměli v ten den pracovat, neměli bychom se zabývat našim podnikáním, neměli bychom vyhledávat zábavu pro vlastní potěšení, protože sobota je svatý den, den oddělený pro společenství s Bohem a s jeho následovníky. Den, který přináší radost, a také obnovu našich duševních i fyzických sil. Bůh nás svoji pravdu sdělil ve svém slově. Nepřítel Boha i člověka – satan – přišel s podvodem, s padělanou napodobeninou. Tak, jak jsme si řekli, každou Boží pravdu se snaží vždycky provázat satanova napodobenina. Bůh říká, že když zemřeme, budeme spát až do vzkříšení v hrobě. Satanův padělek je, že hned po smrti půjdeme do nebe nebo do pekla nebo do očistce. Bůh ustanovil křest ponořením. Satan říká, že je možné křtít pokropením. Bůh nám dal svou pravdu o zdraví. Satan říká, že zdravotní zákony už neplatí. A tak pro každou Boží pravdu vyrábí svůj padělek. A tak se logicky vytváří zmatek. Ale to vše je možné jenom proto, že jako lidé nestudujeme Bibli, že se nesytíme pravidelně každý den Božím slovem. A pak se stáváme jednoduchými terči satanových podvodů. V knize Zjevení nás 18. kapitola učí o závěrečném zmatku na planetě Zemi krátce před Kristovým příchodem. „Zvolal mohutným hlasem: „Padl, padl veliký

Babylón a stal se doupětem démonů, skryší všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka.“ Zj. 18:2. Babylón v proroctví znamená náboženský zmatek. Všimněme si následující výzvy, výzvy plné naděje, poslední výzvy obyvatelům této planety před druhých příchodem Pána Ježíše Krista. „A slyšel jsem jiný hlas z nebe: „Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy.“ Zj. 18:4. V tom je ta úžasná naděje, že Pán Bůh má v tom náboženském zmatku spoustu svého lidu. A na těch lidech Pánu Bohu záleží. Bůh tedy volá svůj lid, aby vyšel ze zmatků falešných náboženských systémů, aby neměl podíl na hříších Babylóna. A kdy si myslíte, že nás Pán Bůh volá k tomuto kroku víry? Logicky, volá nás teď, protože Bible říká: Dnešek je váš, ale zítřek být nemusí. Všimněme si Božího slova o první křesťanské církvi. „Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.“ Sk. 2:47. Dále Bible hovoří: „Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem.“ 1. Kor. 12:13. Čili jeden Boží Duch nás chce vést do jedné Boží církve.

V našem dnešním studiu Bible a církevní historie jsme odhalovali, že Kristus vede své lidi zpět k pravdě, kterou původně dal svojí církvi. Volá svůj lid, aby vyšel z náboženského zmatku a držel se pravdy zjevené v jeho svatém díle. Jak na to zareagujeme my, milí přátelé? Budeme i my chtít uposlechnout této závěrečné výzvy obyvatelům země a připojit se k Božímu lidu? K Božímu lidu, který zachovává všechna Boží přikázání a má víru Ježíše? Bůh nás totiž povolává k tomu, abychom dělali to, co je správné v jeho očích. Tak i dnes večer, vás chci vyzvat, pokud to tak cítíte ve svých srdcích, že chcete s Boží pomocí zachovávat všechna Boží přikázání, celé Desatero, včetně čtvrtého přikázání o sedmém dni, tak bych vás chtěl pozvat, abyste přišli dopředu a já se tu za vás za všechny budu chtít modlit. Jsem si vědom, že někteří z vás nejste členy žádného společenství a možná byste rádi se připojili k Boží církvi poslední doby. Někteří z vás jste možná členy některých jiných křesťanských společenství, ale tady jste se dozvěděli nové pravdy, které učí Boží slovo a možná Pán Bůh po vás chce, v těch společenstvích, kde působíte s vašimi bratry a sestrami, mohli dále pracovat, abyste je mohli seznamovat s těmi Božími pravdami, které jsme měli možnost se společně z Bible naučit. Ale i vás budu chtít pozvat dopředu a pak se tady za vás budu modlit.